νεύρῃ τις τούτους ἐν τοιαύτῃ ἀδίκῳ θέσει, νὰ τοὺς ἐπανεύρῃ ἠλλοιωμένους ἐκ τῆς ἡλικίας, ἠλλοιωμένους ἐκ τῶν δεινῶν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν βλέπῃ κατ' ὄναρ τὰ φάσματα αὐτῶν, ἢ τὰ ζῶντα εἴδωλά των.

Ἐνηγκαλίσθημεν ἀμοιβαίως δακρύοντες.

Ἐγὼ ἐσκλήρυνον ὅσον ἠδυνάμην τὴν καρδίαν μου, ἔκρυπτον τὴν θλῖψιν μου καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν παρηγορήσω· πλὴν ὁ Κύριος Ξένος ἦτο δακρύῤῥους καὶ καταβεβλημένος· τὸ δὲ φοβερὸν βούλευμα τοῦ νέου Εἰσαγγελέως Γρυπάρη, φαίνεται, τὸν εἶχε λίαν καταφοβίσει.

Δύο κατὰ σειρὰν ὥρας ἐρωταποκρινόμεθα πρὸς ἀλλήλους περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. Τῷ ἐδιηγήθην τὰ μετὰ τοῦ Ξανθοπουλίδου συμβάντα μου, καὶ τῷ προσέθεσα ὅτι δὲν ἠδυνάμην πλέον τῆς μιᾶς ἑβδομάδος νὰ διατρίψω ἐν Ἀθήναις, καθ' ὅτι εἶχον ἀπαραίτητον ἀνάγκην νὰ μεταβῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖθεν εἰς Σμύρνην ὅπως ἴδω καὶ τὴν μητέρα μου· ἐκεῖθεν δὲ ἔμελλον νὰ ἐπανέλθω εἰς Ἀθήνας.

Μετ' ὀλίγον τὸν ἀφῆκα ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν Κύριον Λεβίδην, ὅστις πρῶτος διὰ τῆς Ἐλπίδος του ὕψωσε τὴν φωνὴν κατὰ τῆς καταδρομῆς τοῦ πατρός μου. Τὸν εὗρον πάσχοντα ὑπὸ ποδαλγίας καὶ μὴ δυνάμενον νὰ κινηθῇ.

Ὁ Κύριος Κ. Λεβίδης εἶναι ἐκ τῶν πνευματωδεστέρων καὶ φιλοπονωτέρων ἀνδρῶν τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος. Τὸ κονδύλιόν του ἀφοῦ εἶναι γλαφυρώτατον, εἶναι καὶ διπλωματικώτατον. Ἔχει δ' εὔστροφον τὸν νοῦν τοσοῦτον, ὥστε αἱ ἰδέαι του περιστέφονται κατ' ἀρέσκειάν του· τοσοῦτον δὲ προχείρως διαχειρίζεται τὴν καταλληλίαν τῶν λέξεων ἐν ταῖς φράσεσιν, ὡς ὁ ἐπιτηδείως ῥίπτων, δράττων καὶ περιστρέφων δέκα μῆλα ἐν ταῖς παλάμαις του. Ἐν τῇ συνομιλίᾳ του εἶναι ἁπλοῦς καὶ ἀφελὴς μὴ δίδων ποσῶς δείγματα πολιτικοῦ ἐφημεριδογράφου, ὅστις πρὸ εἴκοσι ἐτῶν πιστῶς ἀκολουθεῖ παρὰ πόδας τὴν πολιτείαν, καὶ πάντοτε τολμηρῶς καὶ ἀμερολήπτως ἐῤῥάβδισε τοὺς ἁμαρτήσαντας αὐτῆς Ἄρχοντας. Εἶναι ὑπὸ τρίτον γάμον μετὰ ἀξιολογωτάτης Κυρίας· ἔχει θυγατέρας χαριτοβρύτους ἐκ τῶν δύο του πρώτων.

Ὁ Συντάκτης τῆς Ἐλπίδος ἠκολούθησεν ἐνταῦθα τὴν ἀκόλουθον ἰδέαν τοῦ Δόκτωρος Ζούσωνος: "Ὅταν τις δὲν νυμφεύηται ἐκ δευτέρου μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, λέγει ὁ μέγας λεξικογράφος τῆς Ἀγγλίας, εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα τῷ ἐνέπνευσεν ἀηδίαν· ἐνῷ νυμφευόμενος τὸ δεύτερον ἀποδίδει μεγάλην τιμὴν ἐν τῇ ἀναμνήσει αὐτῆς, διότι δεικνύει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἐκείνη τοσοῦτον εὐτυχῆ τὸν κατέστησεν, ὥστε ἐπιταχύνει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἔγγαμον βίον."

Ὁ Κύριος Κ. Λεβίδης ἐξεφράσθη ὡς καὶ ὁ Κύριος Λουκᾶς Ῥάλλης ἐπὶ τοῦ ἐκδοθέντος κατὰ τοῦ πατρός μου βουλεύματος· ὅτι δηλ: ἡ ὑπόθεσις αὕτη, εἶναι πολὺ καλήτερον, ἀφοῦ τοιοῦτον ἔδωκε σκάνδαλον, ν' ἀναλυθῇ ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ δημοσίου, ἢ νὰ τελειώσῃ δι' ἀνακοπῆς εἰς τὸ Ἐφετεῖον.

Τὴν συνομιλίαν μας διέκοψαν δύο ἀρχαῖοι συμμαθηταί μου, ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ Βουλιούκης, καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ αὐτοῦ σώματος Ζάχος, οἵτινες εἰσῆλθον δι' ἐπίσκεψιν.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον μετὰ τούτων καὶ διευθύνθην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου Δαμιανοῦ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν τοῦ Κυρίου Διομήδους, δηλ: τῶν δύο Δικηγόρων τοῦ πατρός μου. Τὸν δεύτερον δὲν εὗρον, πλὴν παρὰ τοῦ Κυρίου Δαμιανοῦ ἐπληροφορήθην τὰ καθέκαστα, καὶ εἰσῆλθον ἔτι πλέον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἱστορίας ταύτης.

Μετὰ μίαν ὥραν διευθύνθην εἰς τ' Ἀνάκτορα, ἔδωκα τ' ὄνομά μου διὰ νὰ παρουσιασθῶ πρὸς τὴν Α. Μ. καὶ ἐκεῖθεν μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πρώην Πρωθυπουργοῦ Κυρίου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. Ἦτον ἀπὼν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης τὴν ὥραν ἐκείνην. εὗρον ὅμως τὴν ἀξιέραστον καὶ πνευματώδη σύζυγόν του ἐν μέσῳ πλήθους ἐπισκέψεων. Μεταξὺ τούτων ἀνεγνώρισα τὸν Γερουσιαστὴν Κύριον Πρασακάκην, καὶ τὸν Κύριον Δ. Σοῦτζον ποτὲ Δικαστήν. Ἡ ὁμιλία ἦτο γενικὴ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ τροχάδην περὶ ἐκείνης τοῦ πατρός μου. Ὁ Κύριος Πρασακάκης ἀνεχώρει, καὶ ἡτοιμαζόμην κἀγὼ ν' ἀποχαιρετήσω, ὅτε ἡ θύρα ἀνοίγεται, καὶ νέος μετρίου ἀναστήματος καὶ στρογγύλου ῥοδόχρου προσώπου, ῥοδινὸς καὶ μοσχοβόλος εἰσέρχεται· κλίνει τὸ σῶμα τεχνικώτατα πρὸς τὴν Κυρίαν Μαυροκορδάτου, χωρὶς ποσῶς νὰ προσέξῃ ἂν ἄλλος τις εὑρίσκεται ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ καθίζει ἐπὶ καθίσματος ἀντικρυ αὐτῆς ἀερίζων διὰ τοῦ λευκοῦ ῥινομάκτρου του τὸ κάθυγρον καὶ ἐρυθροῦν αὐτοῦ πρόσωπον.

—Τί κάμνετε, Κύριε Σπηλιωτάκη; πῶς εἶσθε; ἐρωτᾷ ἡ Κυρία Μαυροκορδάτου.

Ἂς ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν γαλβανισμόν μου ἐν τῇ ἀκοῇ τοῦ ὀνόματος τούτου. Ὄχι, δὲν εἶναι ἀμφιβολία! εἶπον, κατὰ τὴν πρώτην καλημέραν τῶν Ἀθηνῶν ἔχω τὸν Γανυμίδην ἐνώπιόν μου. Ἰδοὺ ὁ οἰνοχόος τοῦ Ποτλῆ, ὁ Μέλιτος τοῦ Ἀννίνου.

—Πολὺ καλά, Κυρία μου, σᾶς εὐχαριστῶ . . . ὁ καύσων τοῦ θέρους ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεται ἐπαισθητός· ἐξῆλθον πρὸ μικροῦ τοῦ οἴκου μου ὅπως κάμω τινὰς ἐπισκέψεις. Ἐπεσκέφθην τὸν Κύριον Οὐάϊς, τὸν Κύριον Ποτλῆν . . . .

—Τὸν Κύριον Στέφανον Ξένον ἐκ Λονδίνου γνω-